

Gelijk een hert schreeuwt

naar de waterstromen.

Eindelijk breidt zich de duisternis uit over het woud en met haar de rust. Nog klinken, maar al verder, de ruwe en vrolijke stemmen der jagers en het gebas der honden, maar het vuurroer loert niet meer tusssen de boomen en geen moordend schot stoort de stilte, waarmede de nacht zich omhult. Nog bevend van de doodelijke spanning, die al hun levenskracht heeft verteerd, nog onrustig den kop beurend en den matten blik naar alle zijden speurend, alsof ook het ruischen van de stilte en het suizen van de koelte nog dood en verderf brengen kon, staan daar de aemechtige dieren en lesschen den brandenden dorst, die hen verteert, en snuiven de stilte en de rust op met het zalig bewustzijn, dat de jacht, de bange, wreede jacht, al verder wijkt met die stemmen en dat gebas ginds; naarmate de stilte en de donkerheid groeit en de glans van de in den stroom spiegelende maan hun scherper in het oog blinkt.

Nu is het geleden, maar straks toen de snuivende brakken hen overal vonden, toen de brieschende rossen wedijverden met hun gevleugelden voet, alleen overtroffen in hunne snelheid door hun angst en den knallenden en knetterenden dood, toen zij voortrenden in duizelingwekkende sprongen om des levens wil, nergens veilig en nooit één enkel oogenblik van ademen gegund, toen een wilde kreet om een enkele teug van lafenis en verkwikking hun keel ontperst werd, ook al kostte die kreet hun den dood, toen, ja, hebben de armen met een bangen dag vol „struggle for life” dit ééne oogenblik van wellust duur, zóó ontzettend duur betaald.

Niet waar, lezer! terwijl ik schrijf en gij leest, voltooiën we in onze gedachten het lied des verlangens van den koninklijken dichter:

„Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzoo schreeuwt mijn ziel tot u, o God!

„Mijne ziel dorst naar God, naar den levenden God; wanneer zal ik ingaan en voor Gods aangezicht verschijnen?”

En uwe gedachten dwalen met de mijne naar de woeste en trotsche toppen en kloven van Juda's gebergte, naar de steenrotsen, waaronder, en de kloven, waardóór de Jordaan zich bruisend wringt, totdat onze blik op den gekroonden dichter rust. Maar neen, al de poëzie zijner ziel geeft zich lucht in een enkelen schreeuw als dien van het ten doode gejaagde hert, dat dorst naar de waterstromen, maar een doek is om zijn hoofd gewonden en asch rust op zijn schedel en een ander draagt zijn kroon. En die ander; . . . is hij niet Absalom, zijn zoon, zijn zoon, voor wien hij straks wenschen zou gestorven te zijn? Sion, Jeruzalem, heeft hij als een vluchteling moeten verlaten en slechts weinige getrouwen hebben hem gevolgd, weende over zijne smart, als hij daar voorttrad langs den Kidron, een balling van zijne stad en van zijn paleis, van Jeruzalem en het heiligdom zijns Gods. Een vluchteling, wiens voet vertraagd wordt door de herinnering van het woord des bloedprofeten: „Het kwaad zal van uw huis niet wijken!” Een vluchteling, maar vergezeld door zonen van Zeruja, dorstend naar het bloed der Simei's, de doode honden, maar die levend geworden zijn en den Koning jagen, waar hij voortwankelt. Wat heeft hij met Zeruja's zonen te doen? Zij kennen zijn dorst niet! Laat Simei vloeken! De Heere toch heeft tot hem gezegd: vloek David; wie zou dan zeggen: waarom hebt gij alzoo gedaan! Ziet, zijn zoon, die uit zijn lijf voortgekomen is, zoekt zijne ziel; hoeveel te meer dan nu deze zoon van Jemini! Laat hem geworden, dat hij vloekte, want de Heere heeft het hem

gezegd. Misschien zal de Heere zijne ellende aanzien en de Heere zal hem goed vergelden voor zijn vloek te dezen dage. En zoo gaat hij voort, door Simei's steenen het hart gewond, door het stof, dat Simei opstuift, den blik beneveld, maar met dat „misschien” in de droeve ziel als een zwak stergeflonker van louter genade, borende door een nevel, zóó duister en droef. Daar rijst voor de herinnering van zijn geest het eigen beeld, gelijk hij met een hart vol gejuich opging naar Gods huis, onder de feesthoudende menigte en zijn stem van vreugdegezing en lof paarde in het eigen psalmgezing. En door den stommen weemoed, waarin deze herinneringen hem doen verzinken, snijdt de tartende stem des vijands en des honers, als bliksemflitsen door een donker zwerf, en treft met een doodsteek zijne beenderen, als zij den ganschen dag tot hem zeggen: „Waar is nu uw God?” Daarom zijn zijne tranen hem tot spijs dag en nacht en stort hij zijne ziel in zich uit en toch, dat „misschien” van zoeven, hoe worstelt en kampt het, als de bleeke maan tegen de storm- en onweerswolken, en als deze een oogenblik wijken voor den glans des vertrouwens, dan vangt ge dat credo van geloof en hope op: „Wat buigt gij u neder, o mijne ziel en wat zijt gij onrustig in mij!”

„Hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossing mijns aangezichts!”

Maar daar horten de wolken saâm en jagen en zweepen haar donderkoppen tegen het licht in, en een „Waar is uw God!” snijdt door de gewonde ziel en werpt haar licht op den toestand, waarin hij zich bevindt, de gevloekte zwerfeling, juist alsof daar een straal de woeste natuur rondom hem verlichtte. En steil verheffen zich voor zijn oog de rotsspitsen van het klein gebergte en de sneeuwtoppen van den Hermon, en dreigend gapen de afgronden daar beneden en hun wanden weërkaatsen met ontzetting: „Waar is uw God!” Bruisende bergstromen, door het onweder ontroerd, storten schuimend langs de hellingen naar omlaag, en spatten brekend op den armen strijder, alsof de volle fiolen van Gods toorn zich over hem in wilde baren ontlasten en de woeste golven van wraak en vernietiging over den arme heengaan.

Bange kamp, maar uit dien geweldigen vloed steekt het geloof het hoofd omhoog, het geloof aan zijn God en diens genade, het geloof aan behoud en gunst:

„Maar de Heere zal des daags zijne goedertierenheid gebieden en des nachts zal zijn lied bij mij zijn, het gebed tot den God mijns levens!”

Het klemt zich vast en herneemt zijn recht op genade en gunst, het vraagt den God, die zijn God is en blijft, die ook nu en hier bij hem is.

„Ik zal zeggen tot God: Mijn Steenrots! Waarom vergeet Gij mij? Waarom ga ik in het zwart vanwege des vijands onderdrukking? Met een doodsteek in mijne beenderen honen mij mijne wederpartijders, als zij den ganschen dag tot mij zeggen: Waar is uw God!”

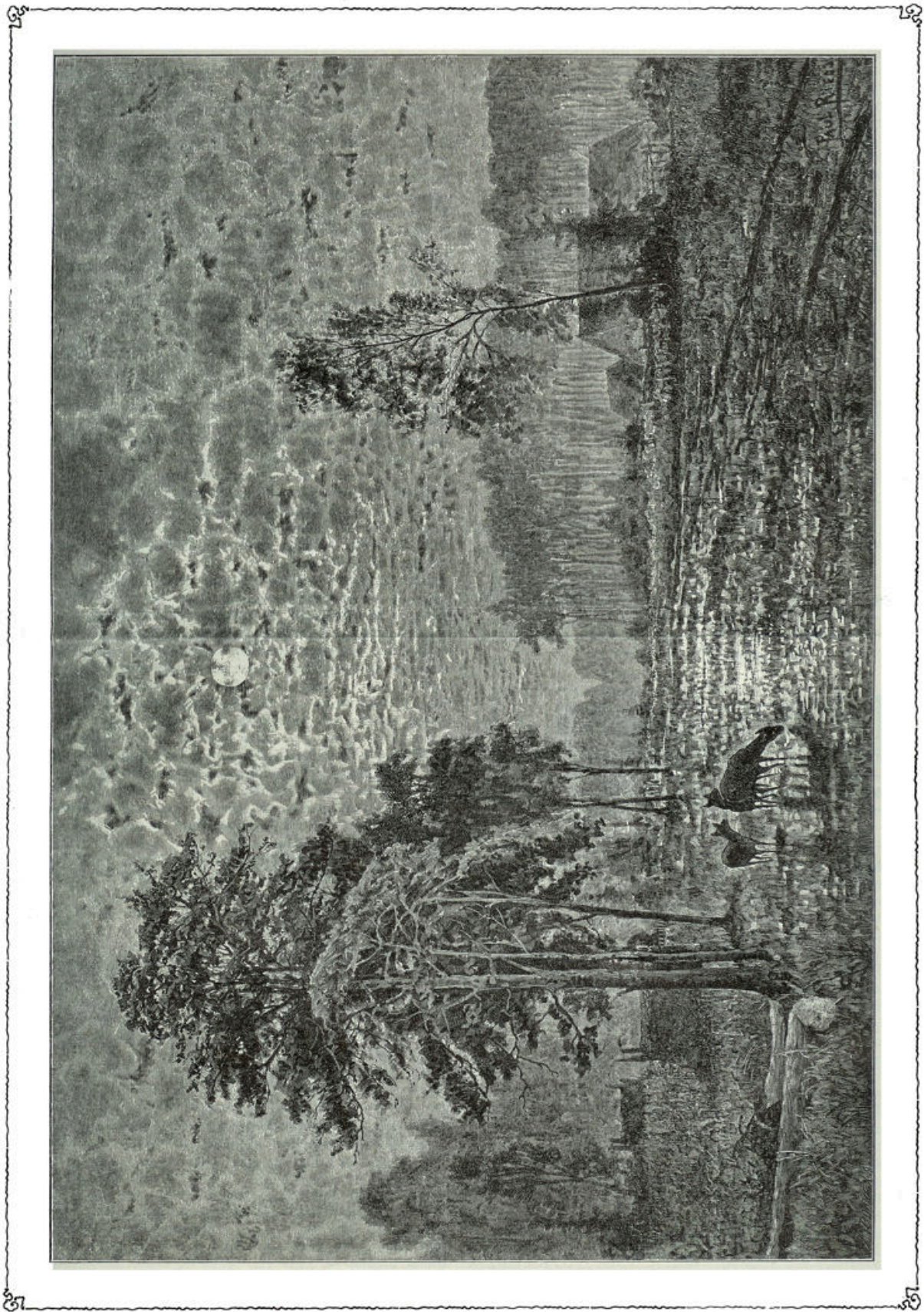
En nu, het beangste kind heeft heel het aangevochten, afgestreden hart aan het hart van God gelegd en thans is het stil, stil als het land der Jordaan als de storm heeft uitgewoed, rustig als de bergstromen, door geen onweder meer beroerd, vreedzaam als het klein gebergte na den wilden kamp der elementen, stout en verheven als gindsche koppen van den Hermon, die zich in het licht der maan baden, als kroonde zijn God ze met een weerschijs van zijn vriendelijk aangezicht. En de afgrond zwijgt en de golven en baren rusten van het schuimen en bruisen, en — hoort ge het niet, te midden der heilige stilte? . . . Uit een hart, zalig als dat van het afgejaagde hert, dat niet vergeefs schreeuwde naar de waterstromen — vangt ge den psalmtoon des overwinnaars op:

„Wat buigt gij u neder, o mijne ziel en wat zijt gij onrustig in mij!”

„Hoop op God, want ik zal Hem nog loven!”

„Hij is de menigvuldige verlossing mijns aangezichts en mijn God!”

Wien kan het verbazen, dat de psalm van het hert, schreeuwende naar de waterstromen, altijd en overal ge-



weest is de psalm van Christus' strijdende Kerk op aarde, haar optochtslied in den kamp tegen wereld en hel, haar lijflied in banden en verdrukking, maar ook haar triomftoon in den kerker en in de arena, op den brandstapel en het schavot!

En met dien psalm van „het hijgend hert, der jacht ontkomen” heeft zij altijd overwonnen en . . .

Maar neen, eens zal het geloof in aanschouwen overgaan, en de hope zal sterven in de poorte der vervulling, als zij heengaat onder de schare en met hen treedt binnen Gods huis met een stem van vreugdegezing en gejuich onder de feesthoudende menigte. Dan buigt geen ziel zich meer neder en de onrust heeft uit, en het afgejaagde hert zal aan den stroom des levenden waters den dorst voor eeuwig lesschen en vergeten in zaligheid!

P. J. K.

SPROKKELINGEN.

Nooit vliegt een vogel zoo hoog, of hij zoekt zijn voedsel weer op den grond.

* * *

Al ziet de blinde het niet, de hemel is blauw.

* * *

Zorgen komen voor velen vaak dáárom zoo vroeg, wijl men ze tegemoet loopt.

* * *

Werken van veel belang worden 't best uitgevoerd door weinig te spreken.

P. J. W.



V R A G E N B U S .

C. v. O. te A. — Uw brief en aanvraag ontvangen. Dergelijke gemoedsaandoeningen, of eigenlijk gemoedsziekten — zooals men in dit geval zou kunnen zeggen — komen tegenwoordig veel voor. Onze tijd is gekenmerkt door nervositeit, zenuwzwakte, neurasthenie en gemoedsziekten. Het haastige leven, de onrust der groote steden, de verkeerde leefwijze, het bovenmatig genot van prikkelende dranken, zooals koffie, thee en alcohol zijn oorzaken dezer kwalen, die wel is waar niet levensgevaarlijk zijn, maar toch de daaraan lijdenden ongelukkig maken en zichzelf en anderen tot last doen zijn. De behandeling is steeds moeilijk. Er behoort veel geduld toe, zoowel van den kant van den zieke, als van den kant van den geneesheer. De u door den behandelenden dokter aangeraden maatregelen: grootendeels vegetarische kost, rust en veel slaap, wandelingen en oonthoud in de frissche lucht dragen onze volle goedkeuring weg. Wij zouden u nog korte koude zitbaden, des morgens vroeg na het opstaan, gevolgd door flink wrijven en een wandeling aanraden en het gebruik van *Aurum* 12^{de} decimale verwrijving (in een betrouwbare homoeopathische apotheek te halen,) des avonds een mespunt vol droog op de tong, aanbevelen, u den raad gevend hierover eerst met uwen dokter te spreken. Nadere bijzonderheden over deze en dergelijke ziekte-toestanden kunt u vinden in de 4^{de} aflevering van mijn werk: „*Homoeopathie in de Praktijk.*”

EERBEWIJZEN.

's Lands wijs, 's lands eer! Ze verschillen nog al wat van elkander de „wijzen”, d. w. z. de manier van doen der onderscheidene volken. Denk maar aan 't alledaagsche groeten. De uitdrukking: hoe *vaart* gij, hoort thuis in lage, waterrijke landen als het onze. De Duitscher, cosmopoliet als hij is, vraagt als hij u tegenkomt: hoe *gaat* het, de Engelschman, handelaar bij uitnemendheid: hoe *doet* gij. Een Franschman daarentegen, die meer let op uiterlijke manieren en vormen, die vóór alles „grand seigneur” wil zijn, vraagt: hoe *houdt* gij u, en de Rus, vroeger sterk de macht van 't despotisme gevoelende, zegt tot zijn buurman; wees *tevreden*. Een Spanjaard houdt vóór alle dingen van een lui en gemakkelijk leven en zijn groet is dan ook: dat gij *lang moogt leven*. Meer dan dat gemakkelijke en luie leven stelt een Chinees lekker rijst-eten op prijs en zijn vraag of groet tot zijn buurman is, of de *maag in orde* is en of de *rijst goed smaakte*. De Friezen schijnen ook nog al van goed eten te houden, getuige de vraag: biste goed by dyn sùpe en stút. ¹⁾

De Perzen, in hun zonnig land, weten niet beter te doen dan iemand toe te wenschen, dat zijn *schaduw nooit inkrimpen mag*.

De oude Romeinen, wereldbeheerschers als zij waren, riepen elkander toe: *wees sterk* of *heb goeden moed* en de Grieken, wien 't leven lustte, begroetten elkander met het: *wees blijde*. Deze laatste uitdrukkingen vinden wij ook door de apostelen gebezigd evenals den *vredegroet* der Israëlieten.

Behalve dien vredegroet gebruikte men daar ook uitdrukkingen als: de Heere zij met u, is het wel met u, enz. Ons: lang leve de koning, is het Bijbelsche: de koning leve in eeuwigheid.

Groeten gaan vaak vergezeld van eerbewijzen. Wij geven elkander de rechterhand of nemen den hoed af. Dit laatste is van Romeinschen oorsprong. Nooit mocht een slaaf of knecht met gedekten hoofde voor zijn meester verschijnen. Zette deze hem den hoed op, dan was dit een teeken van geschonken vrijheid. 't Afnemen zag dus op onderwerping, vereering.

De oude Friezen mochten als onvrijen geen lang haar dragen. Kwamen zij nu een vrije tegen, dan namen zij de muts, waarin zij diep gedoken zaten, van 't hoofd, om te laten zien dat zij kort haar hadden, dus ondergeschikt waren.

Vreemd zijn de eerbewijzen der Oostersche volken. Japaners, die elkander tegenkomen op straat, vinden er geen bezwaar in, een pantoffel uit te doen.

Het meeste werk van groeten houden de Chineezers er op na. Naar gelang de persoon, dien de zoon van 't hemelsche rijk groeten gaat, een hooger stand inneemt, komt er staan, hinken, dansen, kruipen, kniebuigen enz. bij te pas. Bepaalde formulieren worden daarbij opgezegd. Het vallen met het aangezicht ter aarde had ook wel bij de Joden plaats. Zoo deden de broeders voor Jozef. Gen. 42 : 6. Zoo deed David bij Jonathan, 1 Sam. 20 : 41.

Voorts had men den kus der liefde, 't zij bij 't bijeenkomen, Gen. 29 : 11, 13, Ex. 4 : 27 of bij 't afscheid Gen. 31 : 28, Ruth 1 : 14. De apostel Paulus spreekt ook van 'telkander groeten met een heiligen kus, een kus des vredes.

Diepe onderwerping en heilige eerbied sprak ook uit het kussen van de vloerkleeden der koningen, de zoomen van hunne kleederen.

Vandaar ook de overdrachtelijke beteekenis van 't woord in Ps. 2: Kust den Zoon opdat Hij niet toorne, en zoo verstaat men de bedoeling der vrouw, die van Jezus zei: indien ik maar den zoom zijns kleeds aanraak, zoo zal ik gezond worden.

Het nedervallen voor iemand, gepaard gaande met aanbidding, mocht niet geschieden. Dat was Satans toeleg, toen hij tot den Heer zei: indien Gij nedervallende mij zult aanbidden, zal ik u de koninkrijken der wereld en hunne heerlijkheid geven. Ook Johannes werd het door den Engel verboden in het woord: Zie toe, dat gij dat niet doet. Voor ons allen geldt het: Den Heere uwen God zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.

P. J. W.

¹⁾ Is er trek naar karnemelk en stoet (Friesch gebak).